

Publicerad 2019-01-27 11:20 av Körsbärs-Helene

Vi rör oss i ett språklöst land

Vi rör oss i ett språklöst land
i en tid fylld av bilder utan analys
i en era av twittrade stora versaler
men ingen plats för nyansernas små subtiliteter
Det är en tid av gillande tummar och styrkekramar
men inga brev
inga gulnande papper som kan sparas med band omkring

Vi lever i en ström av ord tillkomna i affekt
de sprids som löpeld mellan oss
tillgänglig var vi går
ett överdåd av stor rubriker
av självutnämnd fakta
av lätt tillgängligt osorterat hat
men utan språk, utan att nå fram
denna virvelström

Bilder utan tolkningar som om vi tvångsmässigt visa varandra ; visa vad vi ser
vad vi äter, var vi är
stumma, utan språk visar vi upp vår vrängda sanning
och får stumma svar tillbaka
tummar och utropstecken
alla utropstecken på rad
Vi ropar utan språk och svarar likadant

Vi rör oss ifrån varandra

Tröttnade vi på orden?
de riktiga
de svårstavade obekväma
de som inte går att sätta utropstecken efter utan kräver att radas tätt sida vid sida för att ge mening
vem orkar läsa sådant nu
När alla ropar med stora versaler
och svarar med utropstecken
Den lilla historien drunknar i alla säkra svartvita få-tecken-rader
den mänskliga osäkerheten
den darrande längtan
den stora frågan tvekar

Slumrande inom oss finns bokstäverna
vi formulerar dem i fantasin när vi torkar bort
smulorna från frukostbordet
glasklara lyser de
som när man just vaknar ur en dröm och tror att man fått livet förklarat
men de drar sig tillbaka när vi väl slagit på datorn
som när dagen glömmer drömmen

Jag vill nå fram
låta dig se
vara en spegel som väcker något till liv i ditt inre
vi är av samma kött
borde bära sanningar som ljuder i samma melodi
Borde vi inte vara stämnda att svänga i samma frekvens, vi människor?
Glömde vi orden?
Glömde vi hur vi rör varandra
med språket?
Stumma skrollar vi oss genom dagens utrop
presidenter och kändisar ropar så
vi ropar också
högljutt för att höras
men utan språk

den mänskliga tvekan
den skälvande förundran
den blyga tanken
den sparar vi med välbehag
till dvalan mellan dröm och dag
till torkandet av frukostbord
i stjärnfallet mot nattsvart jord
så ensamt att bevara sånt

men möten sker i ögonblick
en gång ska allting delas i en flod
kanske ska språken i oss rinna samman
till ett enda vatten
kanske får vi bada där
i dina historier och mina
en väv av liv som flyter mellan stenarna

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Körsbärs-Helene med Poeter.se id #111139 innehar upphovsrätten